

Sygn. akt VIII U 2491/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2015 r. w Gliwicach

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury górniczej

na skutek odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 20 listopada 2014 r. **nr** (...) SP (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu J. P. prawo do emerytury górniczej począwszy od 1 października 2014r.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 2491/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 listopada 2014 roku, znak (...) SP (...), po rozpoznaniu wniosku z dnia 24 października 2014 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy J. P. prawa do emerytury górniczej. W uzasadnieniu, powołując się na treść art. 50e ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie ma prawa do emerytury górniczej albowiem na dzień 30 września 2014 roku udokumentował jedynie 24 lata, 4 miesiące i 21 dni pracy górniczej, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią. Z okresu od 1.11.1988 roku do 31.10.1989 roku, kiedy zajmował stanowisko referenta technicznego, brak jest bowiem miesięcznych wykazów zjazdów pod ziemię.

W złożonym odwołaniu, ubezpieczony domagał się zmiany decyzji poprzez przyznanie mu prawa do emerytury górniczej. Wskazał, że w spornym okresie, tj. od dnia 1.11.1988 roku do 31.10.1989 roku każdą dniówkę spędził pod ziemią jako osoba dozoru niższego-stażysta i w związku z tym nie miał obowiązku wpisywać się do książki zjazdów.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wniósł o jego oddalenie uzasadniając swe stanowisko jak w zaskarżonej decyzji. Podkreślił, że stanowisko referenta ds. technicznych nie figuruje w Zarządzeniu nr 9 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23.12.1994 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Wnioskodawca J. P. urodził się (...), ma obecnie 46 lat. W dniu 24 października 2014 roku złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury górniczej bez względu na wiek.

Ubezpieczony zatrudniony był w KWK (...) w B. od 4 maja 1987 roku. Do dnia 31.10.1988 roku pracował jako robotnik górniczy i stażysta, w okresie od 1.11.1988 roku do 31.10.1989 roku jako referent techniczny, a następnie od 1.11.1989 roku jako dozorca.

Przez cały okres zatrudnienia wykonywał pracę górniczą – pod ziemią. Będąc zatrudnionym na stanowisku referenta technicznego wykonywał taką samą pracę jak osoba na stanowisku stażysty i dozorca. Do jego zadań należało dozorowanie pracowników na danym odcinku pracy – głównie ślusarzy w przodkach i ścianach wydobywczych, wydawał polecenia. Wobec faktu, że ubezpieczony podjął pracę bezpośrednio po zakończeniu szkoły średniej – technikum, nie mógł zajmować stanowiska dozorca. Aby uzyskać zatwierdzenie Urzędu Górniczego na osobę niższego dozoru musiał mieć bowiem odpowiedni staż pracy – co najmniej jednego roku. Zmiana stanowiska pracy ze stażysty na referenta technicznego związana była jedynie ze zmianą kategorii zaszeregowania, niezbędną do przyznania ubezpieczonemu wyższego wynagrodzenia, a nie wiązała się ze zmianą obowiązków. Praktyka taka była powszechna wśród osób zatrudnionych.

Zarówno w okresie stażu, występującego przed okresem spornym jak i w czasie zatrudnienia w charakterze referenta i dozorca, ubezpieczony w czasie każdej dniówki zjeżdżał pod ziemię, gdyż jedynie tam mógł wykonywać swoje obowiązki. Brak jest z okresu od 1.11.1988 roku do 31.10.1989 roku miesięcznego wykazu zjazdów pod ziemię, albowiem prowadzenie takich wykazów nie było dla stanowiska zajmowanego przez ubezpieczonego wymagane.

Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego (a zwłaszcza na podstawie: świadectwa pracy k. 7, wykazu dniówek zjazdowych k. 11-18), zeznań świadków M. M., A. B., M. P. (1) i M. P. (2) oraz zeznań ubezpieczonego (e-protokół z dnia 11.03.2015 roku – płyta CD k. 21).

Dowody te Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne i dające podstawę do przyjęcia, że ubezpieczony również w spornym okresie wykonywał prace górnicze pod ziemią, stale i w pełnym wymiarze godzin. Zeznania świadków są zbieżne z treścią świadectwa pracy wydanego ubezpieczonemu, z którego wynika, że praca referenta technicznego wykonywana była pod ziemią.

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 50e ust. 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013r. poz.1440 ze zm.) prawo do górniczej emerytury, bez względu na wiek i zajmowane stanowisko, przysługuje pracownikom, którzy pracę górniczą wykonywali pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres wynoszący co najmniej 25 lat.

Do okresów pracy górniczej, o której mowa powyżej, zalicza się także okresy:

1.) niezdolności do pracy z tytułu wypadku przy pracy albo z tytułu choroby zawodowej, za które wypłacone zostało wynagrodzenie lub zasiłek chorobowy albo świadczenie rehabilitacyjne,

2.) czasowego oddelegowania pracowników, o których mowa w art.50c ust.1 pkt.6, do zawodowego pogotowia ratowniczego lub w okręgowych stacjach ratownictwa górniczego - bezpośrednio poprzedzone pracą górniczą wykonywaną pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przypadające w czasie trwania stosunku pracy.

Prawo do tej emerytury przysługuje pod warunkiem, że pracownik nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Definicję zatrudnienia uważanego za pracę górniczą zawiera art. 50c przytoczonej wyżej ustawy.

Bezspornym w sprawie było, że ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz że posiada 24 letni, 4 miesięczny i 21 dniowy okres pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią.

Spornym było natomiast to jaką pracę wykonywał w okresie od 1.11.1988 roku do 31.10.1989 roku i czy była to praca spełniająca przesłanki art. 50 c w/w ustawy, a w konsekwencji czy spełnił warunek udowodnienia co najmniej 25 lat okresu pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią.

W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż ubezpieczony udowodnił ponad 25 lat okresu pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią. Powyższe wynika bezpośrednio z dowodów przeprowadzonych w toku postępowania sądowego, tj. zeznań świadków i ubezpieczonego.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach organu rentowego wynika, że odmowa przyznania prawa do emerytury górniczej wynikała z nieudokumentowania pracy pod ziemią w spornym okresie. Faktem jest, że z okresu tego brak jest miesięcznych wykazów zjazdów pod ziemię, jednakże dowody przeprowadzone w postępowaniu przed tut. Sądem wyjaśniły taki stan rzeczy. Wszyscy świadkowie zgodnie zeznali, że ubezpieczony będąc zatrudnionym na stanowisku referenta technicznego wykonywał te same obowiązki, które wykonywał na stanowisku stażysty oraz dozorczy – w trakcie każdej dniówki ubezpieczony zjeżdżał pod ziemię, gdzie nadzorował pracę ślusarzy zatrudnionych w ścianach i przodkach wydobywczych. Jedynie z wyjaśnionych wyżej przyczyn formalnych - związanych zarówno z wymogami Urzędu Górniczego jak i z kwestiami wynagrodzeń nie mógł być nadal stażystą bądź też już dozorcą. Skoro jednak okresy pracy na tych stanowiskach organ rentowy potraktował jako okresy pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią, a z materiału dowodowego wynika, że identyczne obowiązki wykonywał ubezpieczony w spornym okresie, uznać należy, że i ten okres, tj. od 1.11.1988 roku do 31.10.1989 roku spełnia przesłanki z art. 50c ustawy.

W konsekwencji należało uznać, iż odwołujący spełnia wymóg posiadania 25 lat pracy górniczej w jej kwalifikowanej formie, o której mowa w art. 50e.

Według oceny Sądu, odwołujący J. P. spełnił wszystkie przesłanki wynikające z treści przepisów dotyczących prawa do emerytury górniczej, a mianowicie art. 50e ust. 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009r, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) pozwalające na przyznanie mu prawa do tego świadczenia od 1 października 2014r. tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku.

Biorąc wszystkie powyższe względy pod uwagę, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł, jak w sentencji wyroku.

SSO Patrycja Bogacińska-Piątek